

Besenyődi Judit

491.

*Itt ülök azon a padon, ahol –
te szoktál ilyen örültségeket csinálni.
Most csak én tudok a két macskáról,
akik az erdő alá járnak bujkálni.
A marginalitás jelenti a békét,
a látszótlanság nekik a nyugalom,
az apró mozdulat az édes fájdalom, miként
alvó gyermekem hordom fáradt vállamon.
Kitartom, le nem eshet.
Kitartom, pedig az nem enged.
Míg mancsok alatt zizzen a-z-avar
gyűrűi játszanak a vízen,
és tükrével a Hold fénye betakar.
Ez nem úszás, süllyedés,
hiába csapkod vadul az állat
reggelre kisimul a tó felszíne és
nem borosta, nárcisz borítja az állat.*

529.

*Vad, mindentudó naivsággal
magunkba álmodni a tapasztalatot...
hordozzuk a mesebeli törzsek
kitalált nyelvének legendáit.
Mennyit bír még el a genetika?
A rendszerek lassan megtelek,
lefutnak az utolsó lehetséges esetek.
Univerzális képletekre bomlunk vissza.
Találkozunk a számok végtelenjével
a nagy messzi semmiben.
Információinkkal megtelik a mesterséges mindenség
míg ki nem hagy minket a számításból,
mint hibafaktor.*

*Akkor már nem lesznek Krisztusok, csak kettőskeresztek,
és a binalitások banalitása:
fekete alapon zölddel rótt végeláthatatlan jelek.
És majd az utolsó emberpár esete folytán,
az axiómák Paradicsomában
magad tiltott titkosságát keresed.*

000.

*A halasi csipkés egekkel múltunk el,
talán épp a szél volt
egy névtelen szegletből
és feldöntötte a sakktáblát.
De ki mondaná meg, hogyan volt
rendesen felrakva,
mert minden dőlésszög új támaszpont,
új kezdet a régi alapra.
Akkoriban még vörös volt minden hajnal,
és 27 lépésre a szabadság.
Célunkhoz közelebb vitt minden kanyar,
még gyümölcsöt hozott minden virágzás.*

*Most széthordjuk mit egymásban építettünk,
mint halott királyok kincsét az utókor,
elfeledve hírét és helyét is a büszke várnak
mert az idő majd mindent kárpótol.
Én nem kérünk már semmit
csak elmegyünk messzire,
hagyva a jó szó hatalmát
örökül valakire.*